

Heike Geißler

Lahko življenje

Posezona je zamenjala glavno sezono. Morske trave na plaži niso več odstranjevali in le še najbolj utrjeni so si upali v vodo. Turisti, ki so še bili v mestu, so posedali po kavarnah in restavracijah in brskali po galerijah in trgovinah s spominki.

Oddahnil si je že in se veselil, da mora po kraju voditi le še eno skupino turistov dnevno, in da se bo lahko do prihodnje menjave sezon počutil, kakor da bi večno počival.

Tudi sam je prvi dan posezone izkoristil za to, da je hišo pripravil na zimo. Zatesnil je okna, zakuril listje in grmičevje na vrtu. Stal je na lestvi in opazoval plažo in okolico vse do kampa na eni in mostu sosednjega kraja na drugi strani in se naposled posvetil slamnati strehi, da bi jo na nekaj mestih popravil. Ker je bil osredotočen na delo in ni bil več vaje, da bi imel na razpolago pretirano veliko prostega časa, svojih misli ni omejeval in je zato osupel, ko je ena izmed njih zazvenela kot tožba: da se to leto ni dovolj družil, da zato ob sebi nima nobene ženske. Zamislil se je, stopil z lestve, prečkal vrt, zdelo se mu je, da res hrepeni po ženski in da mora glede tega nekaj ukreniti.

Svojemu spominu je hotel hlastno izpleniti žensko, ki bi nato lahko hušknila v njegovo glavo kot sijoč preblisk, ali še bolje v njegovo srce, vendar mu nobena izmed nekdanjih ljubic ni dovolj prepričljivo prišla na misel. Še nobene ženske ni bilo, s katero bi prestal

menjavanje sezon, nobene, ki bi jo hotel trajno imeti ob sebi. Bila je le ena, ki se je nekaj časa trudila okrog njega, ki pa je bila zanj premlada in je z njim preživela brezskrbno pozno poletje, preden se je preselila v večje mesto.

Zgodaj zvečer je skomignil z rameni in pomislil, da je pač tako, kakor je.

Bil je torej pripravljen na to, da bo leto kmalu sklenil z obžalovanjem, ko je naposled začel upati, da bo iz nekega približevanja, ki je zastalo, vendarle še mogoče kaj potegniti. Kajti potem, ko je na poti na delo kot vedno skozi izložbo pozdravil lastnico butika in ob tem na obrazu začutil rahlo rdečico, je ta prišla ven in ga poklicala. Rekla je, da bi pa zdaj prav rada sprejela povabilo na obed.

Dogovorila sta se za zvečer in takoj je pomislil, da mu je to leto kljub vsemu vendarle naklonjeno, zanosno je pomislil, da mu je morda naklonjeno celo njegovo življenje in zato se je v mislih sprehodil daleč v prihodnost. Ko je prišel do dopustnikov pred turistično agencijo, je bil v mislih že pri nakupih, saj je razmišljal, s katero jedjo naj napravi vtis na žensko. Medtem ko je dopustnikom razlagal znamenitosti in s prstom pokazal na najstarejšo hišo s slamnato streho v kraju, je načrtoval, kako bo pospravil hišo in o čem bi se z njo lahko pogovarjal. Ne da bi kdo opazil, ji je sedel nasproti, včasih tudi poleg nje in se veselil, da se je dopolnil začetek, ki ga je storil spomladi, ko je ženska v kraju odprla butik. Turiste je odpeljal do umetniške kolonije, jim dovolil, da si ogledajo ateljeje, jih hitreje kot sicer spet sklicinal skupaj in jih pospremil do galerije, zadnje postaje.

Dandanes je rekel, je od umetniškega razcveta kraja minilo že skoraj sto let mimo. Slikarji, ki zdaj živijo tukaj, niso tako znani kot tisti, ki so kraju dali njegov pečat. Toda, je rekel, to, kar lahko kupite tukaj, je nekaj, kar boste tudi čez čas še z veseljem pogledali. Galerist je stopil do njega in do skupine ter odobravajoče prikimal. Medtem ko je hvalil krajinarje in pomagal galeristu pri zavijanju prodanih slik, je v mislih dočakal konec lepega večera in hkrati prišel do vprašanja, ali naj večer potegne v noč in prek noči ali pa je primerno, da je počasnejši in žensko najprej še kdaj povabi.

Dopustnike, ki so zdaj nosili obalne prizore, je pospremil nazaj do turističnega urada in se odločil, da so leta zmenkov minila. Nekaj, je pomislil, kar se pričinja tako počasi kot to, je možno nadaljevati in tudi prav je tako. Čas je že, je pomislil, kajti menil je, da bo dosegel najboljša leta le, če bo v življenju končno našel ljubezen, ki se mu je zdela srečna.

Ko je ženska stala pred vrati, ga je postalo sram svojih misli, svoje naglice, ki ga je zapeljala tako daleč v prihodnost. Stopil je na stran, da bi jo spustil noter, slekel ji je plašč in že je z njo preživel mnogo let, že je z njo prestal hude časa in se ponovno odločil zanjo. Vendar se je zbral, povabil žensko za mizo, postregel hrano. Kako kaj gre s turisti, kako je torej, če živiš v kraju, ki je poleti poln ljudi, pozimi pa ga le redko kdo obišče. O tem se je pogovarjal z njo in med govorjenjem opazil, da se ničesar več ne spomni, da je bilo vse, kar bi jih lahko rekel ali bi jo lahko vprašal, že obrabljeno, ker je o tem razmišljal popoldne. Sredi stavka je zastal, odložil pribor, s prstom

pomaknil nekaj ribjih koščic na rob krožnika, dokler ga ni ženska ponovno pogledala.

Nasmehnil se je in se potrkal po čelu, kakor da bi za njim kdo stavkal, in segel po vinskem kozarcu, da bi nazdravila. Začel je govoriti in ob tem upal, da mu bo uspelo nakazati, da je prišlo do manjše napake, neke vrste spodrsaljaja. Prepričan je bil, da govori diskretno, pa vendarle jasno o svojih najboljših namenih in hkrati o svojem presenečenju, da od večera ničesar več ne pričakuje, da zase in za to žensko nima več nobenega cilja. Položil je svojo dlan na njeno, čutil, kako se je njena dlan razprla pod njegovo, in se ponovno nasmehnil. Lahko, je rekel, pri čemer je imel jezik okoren od vina, tudi preprosto prenehava.

Ženska ga je najprej gledala vprašujoče, nato jezno. Odprla je usta, da bi nekaj rekla, vendar jih je takoj spet zaprla. Ko je vzela servieto s kolen in vstala, je vstal tudi on. Bil je preveč utrujen, da bi se primerno poslovil, ko je ženska za seboj zaprla vrata.

Kdo ve, je začel razmišljati prihodnjega jutra, ne da bi želel nadaljevati. Mešal je kavo in iz kuhinje opazoval krožnike in ostanke hrane na mizi v dnevni sobi. V tistem trenutku je že zaslišal tiho šepetanje, ne da bi ga jemal posebno resno. Ponovno je legel v posteljo, potonil v globok spanec in potem, ko se je zbudil, je, čeprav se mu je to zdelo čudno, vedel, kdo šepeta in kako naj šepetalca poimenuje.

Kje, je vprašal. Ja, je rekel, dobrodošel. Seveda, je pomislil, takoj veš, ko srečaš angela, le kako tega ne bi vedel, saj to nemudoma opaziš in

se nič ne sprašuješ. Čudno se mu je zdelo le to, da angela ni videl, da v hišo ni padala kakšna posebna, za to srečanje ustvarjena svetloba, da od nikoder ni prihajal pričakovan radosten zvok.

Toda, je rekel, slab gostitelj sem, oprosti. Pospravil je umazano posodo v pomivalno korito, prezračil prostore, dokler ni izginil vonj po hrani in parfumu tiste ženske, poravnal je zavese in s široko razprtimi rokami hodil po hiši, da bi vse izročil angelu. Čutil je, kako je njegova hiša čudovito pripravljena, kako je vse poživljeno.

Čeprav ne bi mogel reči, kaj je šepetal angel, je vendarle menil, da nekaj razume. Na primer nekaj, kar ga je spravljal v dobro voljo. Pa tudi nekaj, kar je skrbelo zanj in ga vabilo, da tudi sam skrbi za koga. Z angelom se je, in to je opazil že prvi večer, v njegovo življenje vrnilo veselje in stanovitnost. Poleg postelje je pripravil ležišče iz dveh naslanjačev, ki ju je pomaknil skupaj.

Če bi kdo prišel k njemu in rekel: »Toda tukaj ni ničesar, ničesar ne vidiš, ravnokar si se zaljubil v zrak«, bi zamahnil z roko in rekel, da ta nič dovolj glasno šepeta in da dovolj jasno izraža, da mu pripada.

Ves čas tega sveta, je zaklical v prostore hiše in po enem tednu ga je še bolj zanimalo, kaj je z angelom, kako in kdaj se bo hotel pokazali, in kako bo potem vse potekalo. Morda zakon, je rekel angelu, da ne bova preveč končna. Vendar si je takoj zatisnil usta. Le kaj sploh vem o tebi, je rekel, saj vem komaj to, da veter z morja na kopno požvižgava skozi slamnato streho, da je slišati podobno kot tvoj šepet.

Naokrog je hodil, vsaj prepričan je bil o tem, tako, da je bil vsem v veselje. Kako lep mora biti pogled nanj, ko vidiš, da je tako obogaten, je menil in domneval, da je to čas veselja za vse. Zato se je na poti v službo ustavil in stopil v butik. Oprostite, je zaklical proti zadnjemu delu trgovine, kjer je ženska pospravljala srajce v omaro. Bil sem, je nadaljeval, nekoliko zmeden. Aha, je rekla in se obrnila proč.

Oprostite, je ponovil in čakal na odziv, na to, da bi lahko rekel, kako je vesel, da jo lahko ponovno, tokrat prijateljsko spozna, vendar se ni več obrnila k njemu.

Sicer pa, je pomislil pred trgovino, ima ona svojo hišo. Kako bi se lahko dogovorila glede tega, kdo bo svojo opustil. In ona ima novejšo in mnogo bolj elegantno hišo in bi se verjetno kaj kmalu začela ozirati za nekom, ki ima bolj zanimivo delo kot to, da vodi turiste naokrog in jim kaže hiše, v katerih so živeli ali živijo krajinarji. Ja, je rekel angelu, škoda, da najina zgodba izhaja iz majhnega razočaranja.

Kljub temu je zjutraj sedel za mizo in zajtrkoval ter imel občutek izbrane dvojine in vztrajal je v veselju, tudi ko se je mu v drugem tednu pridružila nečakanost. Kako lepo bi bilo, je pogosto razmišljal, če bi si bila očitno bližje. Po delu se je dolgo sprehajal in se ob tem, ker mu na misel ni prišlo nič boljšega, od časa do časa oziral v nebo. Njegov pogled je bil nežen in njegov korak mehak. Sam pri sebi pa je hotel premamiti angela, da bi prišel iz svojega skrivališča, hotel je doseči, da se ne bi tako obotavljal, da bi se končno pokazal.

Kajti medtem, ko je še kar proslavljal svojo srečo in bil ves skrivnosten, kadar so ga kolegi spraševali, zakaj se tako smehlja, je že

opazil, da je šepetanje postajalo vse tišje in tišje. Da ne bi česa pomešal, je natančno preučil šume v svoji hiše. Počasi in hitro je hodil po ladijskem podu, da bi si zapomnil vsako škripanje podnic, šumel je s posteljnino in se nato dokopal do prefinjene domneve: da imajo verjetno tudi angeli težave z ljubosumjem.

Naslednjega dne je zato ponovno odšel do butika, angela je odločno pozval, naj gre z njim, da bo lahko videl, kako neupravičeno je njegovo ljubosumje.

Ženska se je ravno pogovarjala s kupcem, in ko ga je opazila, jo je prijazno pogledal. Ampak to ni nič, je zašepetal angelu, to ničesar ne pomeni, ničesar. Da ne bi kar stal tam, se je usedel na enega izmed usnjenih naslanjačev in prelistaval modno revijo, ne da bi jo izpustil iz oči. Toda kolikor dlje je listal in kolikor dlje jo je opazoval med pogovorom s kupcem, tem bolj se je sam sebi zdel obrabljen. Še natančneje jo je opazoval, pobiral volnene mucke s svojega puloverja, naposled vstal in brez besed zapustil trgovino.

Vidiš, je rekel angelu, kakor sem ti obljubil, ničesar ni. Hodil je dalje in prežal na angelov odziv. Ja, je rekel, gotovo je bilo nekaj žensk, toda te so bile prej, zdaj pa si ti. Saj pri mojih letih, je rekel, ne more biti več, kot da bi bilo prvič. Če smo natančni, je pomislil, pa se mi zdi, kot da je prvič.

Tistega dne je dopustnike pozdravil nekoliko neprijazno. Raje bi se še naprej pogovarjal z angelom, prigovarjal angelu, naj se pokaže. Dobro, je rekel, bova pa potem nadaljevala ta pogovor. Med vodstvom pa je bil ta sklep že kar sredi prvega stavka odveč. Prešinilo ga je, da

je angel morda že pred nekaj dnevi odšel. Zastal je, izpustil nekaj stavkov, ker jih je, čeprav jih je izgovarjal skoraj vsak dan, preprosto pozabil. Dopustnike je odpeljal do trgovine s spominki in se za hip umaknil na drugo stran ceste. Med parkiranimi avtomobili se je nekaj v njem prelomilo, kar je opazil in pomislil, da takšen zlom vedno priča o resnici. Le s težavo je nadaljeval z vodstvom, ničesar ni pokazal navzven in šalil se je na običajnih mestih.

Pozneje je prekinil svojo pot domov in se odpravil na plažo. Tam se je napotil v drugo smer. Levo roko je pri tem držal kot nosilnico. Prosim lepo, je rekel, tukaj je prostor zate.

Čeprav je bil ob koncu kraja že ves premražen in utrujen od čuječnosti zadnjih dni, se je vendarle uprl skušnjavi, da bi odšel v svoj najljubši lokal. Hodil je tik ob vodi in se le malo menil za valove, ki so dosegali njegove čevlje in jih oblivali.

Ko so ga privzdignjene rame začele boleti, se je zavedel, da hodi kot nekdo, ki so ga zavrnili, in ni hotel verjeti, da bi ga lahko zavrnili. Začetek, je rekel, se vendar ne zgodi kar tako. Ozrl se je naokrog in se vprašal, ali angel morda ne čepi v kakšni razpoki ali za kupom naplavin, pa se ne upa oglasiti, ker ga je sram, da se je umaknil, da je molčal. To bi bilo nesmiselno, zelo nesmiselno, da bi se tako izgubila. Hodil je, dokler se ni stemnilo in prišel je mimo treh sosednjih krajev, preklinjal je oblačno nebo, ki k njemu na plažo ni prepuščal nobene svetlobe. Ja, je rekel, kako pičlo mi je v življenju odmerjeno tisto, kar mi ustreza. To je, je rekel, morda skopušnost neba. Toda obrzdal je svoj jezik, saj je mislil, da mora ohraniti zaupanje, pa tudi potrpljenje.

Zdaj je, je pomislil, morda možno vse. Zato se je pretegnil in hodil vzravnano, kot že ure ne, in si mel roke, da bi jih ogrel.

Ko je dosegel naslednji kraj, se je povzpел po preperelih in večerno vlažnih stopnicah in se znašel pred nekim poljem. Na drugem koncu se je začejalo naselje. Obrnil se je proti vodi, se ozrl nazaj v smeri proti svoji hiši. Preveč izčrpan je bil od dolge hoje, da bi se lahko odpravil nazaj domov. Od tukaj, je rekel, bi moral poslati izvidnika, ki bi hitro kot strela odšel do mojega doma in poslušal, ali je angel tam.

Običajno je za nenačrtovane dogodke potreboval le malo denarja. Zdaj pa ni hotel biti varčen, hotel je premamiti angela z nekaj izobilja. Šel je mimo nekaj hotelov, ki so se mu zdeli preveč dragi, videl je, kako ljudje večerjajo v restavracijah, dokler ni v stranski ulici našel hotela, ki se mu je zdel cenovno sprejemljiv. Vendar pa, je takoj izvedel od smehljajoče se dame na recepciji, za ceno, ki jo je v mislih, ne more dobiti dvoposteljne sobe. Prav, je rekel, vzel enoposteljno sobo, vendar se je, kakor hitro jo je odklenil in pokukal vanjo, hitro vrnil na recepcijo. Kajti to, da bi vzel le enoposteljno sobo, se mu je zazdelo kot prevara.

V novi sobi je nekaj časa počakal in imel vtis, kakor da je v njej še pravkar nekdo bil. Zato se je sklonil, privzdignil posteljno pregrinjalo in pogledal pod posteljo, odprl vrata omare in kopalnice. Tukaj, je ugotovil, ni nikogar.

Nikogar ni v sobi razen mene. Zlahka si je predstavljal smeh, ki huškne skozi sobo, se vrže nanj in mu ugovarja: Pa sem tukaj, to sem vendar jaz. Naposled se je usedel in iztegnil noge daleč od sebe.

Pretvarjal se je, da je nebogljen, in strmel v zaveso, kakor da bi ga zanimal njen divji vzorec, dokler se ni razjezil. Še vedno ni vedel, ali je angel še ali ponovno v njegovi bližini ali ne, zato je odšel iz hotela in odšel v prvo krčmo.

Naročil si je žganje, pivo, gledal v ogledalo za steklenicami in se opazoval pri tem, kako se opija, kako govori z gostilničarjem. Kako zelo potrebujemo takšnega angela, je rekel. Ves čas, razumete. Ni odvrnil oči s samega sebe, ko je vprašal in že vedel, da je to pijano vprašanje, na katero ni odgovora, kje da je najboljši kraj, da urediš vse zadeve. V ogledalu je videl, kako mu je gostilničar postregel s poslovilnim žganjem, ki naj bi ga pomirilo. Položil je glavo na pult, da bi jo ohladil in po daljši poti odtaval nazaj v hotel. Preprosto bi bil že čas, je rekel angelu, da se javiš.

Zjutraj je imel le še nekaj drobnih zamisli, ki jih je imenoval upanja, in si naslednji hip pogladil čelo, da bi pomiril učinke pretekle noči. Zdaj ga je namreč samota iz hotela potisnila na ulico. Želel si je usmiljenih zrcalnih podob, ki bi mu ob bok postavile angela s kakršnimkoli obrazom in kakršnekoli velikosti. Ko je zagledal avtobusno postajo, je pospešil korak. Odločil se je, da se bo domov peljal. Že dobro, je rekel, preveč žganja, premalo spanja. Vse, je rekel, se bo uredilo, samo vrniti se moram na začetek. Ponoviti moram začetek in biti pozoren. Med hojo se mu je vrtelo v glavi. Le kako bi lahko zdaj premamil angela, da bi mu stal ob strani?

V jutranje mračnem kraju je stal poleg gruče šolarjev na postaji in se obrnil proč od njih. Avtobus je imel zamudo in otroci so si

predstavljali, da se je morda zaletel. Spraševali so se, koga iz sosednjega kraja sme kaj takšnega doleteti in koga ne. Njemu pa se je tresla brada. Bal se je vrniti v svojo hišo. To, je pomislil, nikdar več ne bo dobro. Postalo je že preveč težko. Veliko prehitro je postalo pretežko.

S priprtimi očmi je videl, kako avtobus zavija v mestece. Otroci so se nagnetli okrog njega, se postavili tik ob cesto, grozili so si, da bodo drug drugega pahnili pod avtobus. Ne, je rekel, takoj povesel glavo in strmел v sledi vode, ki so jih med dolgo potjo vpili njegovi čevlji. Nekako, je sklenil, se bo že še vse uredilo.

Kupil je vozovnico, vdihaval vonj otrok po rahlo skisanem mleku, mehčalcu za perilu in sadnem žvečilnem gumiju in hodil med glasnimi klici in hihitanjem, dokler v natrpanem avtobusu nekje daleč zadaj ni odkril prostora, na katerem je stal le nahrbtnik.

Deklica, ki je sedela poleg nahrbtnika, se je odzvala nejevoljno, ko je sedel in z boki potisnil šolsko torbo bolj proti njej. Čeprav ni bil debel, je segal na prehod. Kako rad bi otroka in torbo potisnil še bolj proti oknu ali ju dvignil in ju postavil na prehod, da bi nato levo od sebe imel zavarovan prost prostor, na katerega bi lahko pokazal. Glej, bi rekel, nisem še pripravljen na konec, torej še ni konca. Kajti le kako bi lahko tako hitro nastopil konec, ko pa še začetek ni bil čisto pravi.

Namesto tega se je deklica stegnila prek njega, za jakno pocukala drugo deklico, ki je sedela na desni strani prehoda, in nekaj zakričala. Nehaj, je rekel, nekaj s tem hrupom. Se bosta pozneje zmenili, zdaj ne gre. Deklica se je obrnila proč, z boki potisnila ob šolsko torbo in

branila prostor. On pa je potiskal s svoje strani. Poslušal je, ali ni angel morda že tukaj, ali si ne išče prostora in ga povsod odganjajo.

Potrebujem, je pomislil, odlog. Vsaj premor. Ta počasna vožnja z avtobusom se mu je zdela odločno prehitra. Sedel je ves tog, opazil je, da mu je nekoliko slabo in kako obenem postaja zelo utrujen. Gledal je mimo deklice in predstavljal srečo v prihodnosti: da bo zopet zaznal šepetanje, da ga bo angel uštel, ker je mu povzročal takšne preglavice. Ali da ga šepetanja ne bo zaznal, da pa bo iz žalosti uspel pridobiti moč in da bo zato prejel šepetanje kot nagrado. Poskušal je videti pokrajino skozi odsev svojega obraza, dokler ga deklica ni sunila in pozvala, naj ji dovoli izstopiti.

Otroci so se usuli iz avtobusa in se nagnetli na avtobusno postajo pred šolo, kakor da bi hoteli stati tam do popoldneva, dokler ne bo dovolj pozno, da se odpeljejo spet domov. Kakšna potrata, je pomislil in se osredotočil, da bi natančno prisluhnil novemu miru, ki ga je spremljala glasba iz radia in pogovori nekaterih dopustnikov, ki so prispeli v mesto.

Z avtobusa je naposled zagledal butik tiste ženske, videl je, kako so artikli v izložbi osvetljeni. Na poti do avtobusne postaje je razmišljal, ali se je morda zmotil: da si je morda angela le izmislil in da je tega izmišljenca začel na vrat na nos kar pretirano imeti rad. Zaprl je oči in si prepovedal preveč plastično razmišljanje o angelu, iz strahu, da bi si ga lahko preveč prepričljivo predstavljal.

Ko je izstopil, je počasi stopal za turisti, ki so s svojimi kovčki zasedli pot, vendar je izkoristil priložnost, da se je pri semaforju postavil pred vse. Neki moški ga je potegnil za rokav in ga opozoril, da stoji napol na cesti. Otresel se je dlani s svoje roke. Rekel je, da ve, da se tukaj spozna, celo izvrstno. Poleg tega pa ob tej uri le redko pripelje kakšen avto. Izzivalno je pogledal moškega, stopil korak nazaj, pod svojimi stopali začutil tuja, se tiho opravičil. Ko je bil že v bližini svoje hiše, je prečkal cesto in začutil, kako se je vse, kar je bilo v njem prelahko, začelo vrteti.

Übersetzt von Amalija Maček